

нието си, погледът му си оставаше все тъй унесен и неподвижен.

— Колко е хубаво! — обади се той. — Тия тръби!...

Той помълча малко и след това, като че говореше на себе си, прибави:

— Виждам бели коне... Ескадрон с бели коне...

Аз се усмихнах и очудено го погледнах. Знаех, че сега е добре и не можеше да бълува. Но не разбирах за какво говореше.

— Бели коне ли? Какви коне?

Той се подигна и приседна на леглото. Личеше си, че е развълнуван.

— Тия кавалерийски сигнали — подзе той. — Не веднъж съм ги слушал. Но сега, щом ги чуя, спомням си едно... тая кавалерийска атака, която гледах отблизо. Атаката на белия ескадрон. Един ескадрон, който имаше все бели коне...

Той седна по-удобно и запуши. Аз чаках нетърпеливо разказа му. А той разказваше хубаво — с тая задушеvnост и леснота, която добиват хората, които са видели и преживели много нещо.

— Бях — започна той — заедно с взвода си прикритие на една батарея. Ние смятахме положението вече за добро. Отбити бяха няколко неприятелски атаки. Но надвечер, откъм левия ни фланг неочаквано се появиха нови